

LBRIS

We know
books

Trezirea

sau

Viața nu moare

Charles Coutarel

Editura SOLISIS
Mai mulți mesageri, același Mesaj.
Turda 2024

Prefața editorului	7
Cuvânt înainte	15
Avertisment	
O trezire obișnuită	
Prima parte – „Trezirea”	21
Să plângi de fericire	
Trezirea	
Postscriptum	
Partea a doua – Prezentare	33
Trezirea	
Jocul vieții	47
Către descoperirea de sine	
Câțiva termeni	
Satsangul	71
Credințe	
Detalii	84
Partea a treia – Investigarea sinelui	103
Meditația	104
Lucrarea conștientă	109
Acceptarea	
Autoinvestigarea	
Practica conștientă	118
Memento	122
Pe scurt	124
Notă pentru cel care caută Trezirea...	
Postfață pentru cititori	129
„Acest interviu nu a avut loc niciodată”	133
Ofrandă, de Charles Caruana	151
Despre autor	155

Ați plâns vreodată de fericire?...

Plângând de fericire, de o fericire incredibilă, irezistibilă... De un sentiment de iubire copleșitor, inexplicabil, de neînțeles, care scufundă, îmbrățișează, împacă și consumă totul.

Totul, absolut totul, totul în mod absolut.

Cu absolută împăcare și iubind toată viața. Fără pierdere sau câștig. Pentru nimic, pentru Tot. Tot ce ne-a fost dat, oferit. Nimic nu lipsește.

Plângând de fericire, lăsându-ne scufundați și dispărând, dispărând și renăscând în această iubire Infinită și Necondiționată care suntem, care Totul este...

Vreți cu adevărat să plângeți din iubire?...

Vreți să vă „abandonați” Vieții?

Uniți în Unitate...

Nu mai pot merge, sunt silit la odihnă forțată într-o cămăruță. Nu mă pot mișca, picioarele îmi sunt arse de la prea mult mers pe jos sub soarele Greciei.

Meditez, derulez firul vieții mele, al poveștilor mele, îmi recunosc minciunile, falsele certitudini, convingerile neverificate, încet, îmi recunosc adevărul... Îmi fac curățenie în minte. Mă golesc, treptat se face gol în mine, în sufletul, în inima și în corpul meu.

Sunt ușor, muntele îmi zâmbeste dintr-o parte și o arcadă din piatră îmi face cu ochiul din cealaltă, dinspre apus. Nu a mai rămas nimic, nimic din poveștile mele. Sunt doar aici, în penumbra acestei după-amiezi de început de vară, în această cameră minusculă, odihnindu-mă în pat, culcat pe o parte...

Simt cum inima îmi bate în piept, îmi simt sângele curgând prin vene și artere, un puls profund, tot mai profund, din ce în ce mai mare... Îl simt în tot corpul, viu, din ce în ce mai viu, atât de viu încât devine impresionant!

E greu de suportat tot acest viu din mine! Am impresia că mă ridic, bătăile inimii mele îmi umplu tot corpul, încep să pulseze chiar și în aerul din jurul meu! Aerul este animat de aceleași bătăi, iar aceste bătăi, această pulsație se amplifică până când umple întreaga încăpere, dând pe dinafară!

Bătăile inimii mele devin ale lumii, iar lumea este înghițită de această inimă care bate, de această inimă vie, lumea dispare în această pulsație și lumea și această inimă nu sunt decât o singură bătaie!...

Iar această inimă și această lume dispar și sunt înghițite la rândul lor în inima Universului, și totul în jurul meu dispare și este înghițit de această Inimă, de acest cor unic, de acest flux unic...

Când spun sau scriu că totul dispare și este înghițit, vreau să spun Totul... Nimic din ceea ce are o formă definită sau distinctă nu mai există, toate materiile, toate materialele, totul este transformat, „informat”, anihilat, fluidizat, topit în această pulsație care este inima, energia Vieții Întregi, Totale!

O „materie” imaterială dar imens de vie, materia primă a întregii vieți, iar eu sunt această materie și totul este această materie! Patul, scaunul, acest corp de om, chiar și pereții sunt această materie imaterială vie... Nimic altceva nu este, decât această „materie”, această „conștiință”!

Totul este asta, totul se naște din Asta, din această materie a vieții, din această energie „atomică”, totul este atomizat în această inimă, în această Sursă a întregii vieți, iar eu sunt asta și totul este asta!...

Așa că mă văd... „Văd” această identitate care se crede sau vrea să se creadă o persoană separată, diferită de lume și de ceilalți, și „văd” toată energia pe care acest „eu” a cheltuit-o pentru a construi, pentru a edifica acest „eu”. Și văd că în acest „eu” pe care l-am construit, ceva, o conștiință, nu a fost niciodată păcălită de toate acestea, de toate aceste „jocuri”, de toate aceste roluri!

„Văd”, „înțeleg” toate acestea. Eu sunt acest mare EU, acest Eu divin. Marele EU se recunoaște în acest mic „eu”, și „eu sunt” acest mare EU, și totul este acest mare EU, acest „Ego Eimi” din Evanghelia lui Toma, acest Ego Eimi al lui Isus, acest Ego Eimi al Focului lui Dumnezeu!

Toate acestea sunt „văzute, recunoscute și realizate” într-un Nimic, un Absolut fără Timp... În această Inimă, în această conștiință, nu mai există nici timp, nici spațiu, nici formă. Nimic nu este altceva decât asta.
Conștiința Absolută!

Cât timp?... Evident, nu pot spune... Tot ce-mi amintesc, într-o presiune de energie la limita suportabilului, este că m-am trezit în corp pe acel pat, între acei pereți, literalmente întors pe dos de „Asta”!...

O zi, două zile, trei zile mai târziu, nu știu, a trebuit să părăsesc acea cameră bulversat, dat peste cap în adevăratul sens al cuvântului de această revelație. Această apocalipsă a ceea ce sunt eu, a ceea ce este Totul...

Noi suntem Asta și nimic și nimeni nu lipsește, nici mort, nici viu. Totul este absolut! Lipsește doar această recunoaștere, această dovadă a Ultimului, a Intimului, a Unicului din fiecare dintre noi...

Abandonarea, forțată sau accidentală, a rezistențelor mele, abandonarea acestor nenumărate cristalizări de energie concentrate asupra imaginii „persoanei mele”, această abandonare și ștergerea firească a măștilor micului „eu” sunt cele care duc în cele din urmă la această recunoaștere a evidenței.

Prin derularea poveștilor mele fără judecată sau complezență într-o examinare reală, prin golirea mea de obiectele și subiectele aparținând „mie însumi”, evidența acestei Naturi Veritabile se revelează brusc...

Este ceea ce Suntem, ceea ce Totul Este în Realitate!

Visul despre „mine” și despre „celălalt” s-a deșirat... „Eu” și „tu” nu au nicio realitate. Nu au mai multă realitate decât „personajele” pe care

le vedem agitându-se pe ecranele cinematografelor... Ce e de spus?
Nimic. Este în-sine absolut... Dar e greu și de păstrat tăcerea...

Pășesc uluit... Să mă simt în acest corp, în acest decor populat, e ceva
ce mă uimește... Totul mi se pare ireal!... Nu știu ce atitudine să adopt...
Nu mai știu nimic despre obiceiurile acestei lumi...

Încerc pe cât posibil să trec neobservat, să mă acopăr cu o identitate
trecătoare... Mă simt la fel de neajutorat ca un nou-născut! „Reintez-
grez” cum pot mai bine această identitate obișnuită... Dar totuși nu ca
și cum nu s-ar fi întâmplat nimic... E imposibil!...

Cum să fiu în această lume obișnuită cu această Conștiință care, ca un
suflu puternic și devastator, dărmă toate castelele din cărți de joc ale
istoriilor noastre personale? ... Istoriile noastre ca vântul! Vise și min-
ciuni! Cenușă și praf!...

Încerc din răspuțeri să joc rolul turistului care pare să știe unde merge
și ce are de făcut... De fapt, chiar nu mai știu nimic! Sunt în derivă, mă
las purtat...

Mă aflu în centrul unui mare oraș, într-o grădină publică, mă simt bine...
laurii parfumează aerul... E atât de bine, atât de bine încât mă cuprinde
o recunoștință infinită pentru faptul că sunt acolo, pur și simplu acolo,
viu... pur și simplu viu... Îmi vine în minte cuvântul „Grateful”¹...

Nu cunosc traducerea exactă a acestui cuvânt, dar sunt sigur că e corect,
că asta înseamnă!.. „Grateful my Lord!”²... Mulțumesc, Doamne!... Mă
înclin și îmi deschid brațele în semn de recunoștință, de mulțumire...

¹ *Recunoscător* – în limba engleză (n. trad.)

² *Recunoscător, Doamne* – în limba engleză (n. trad.)

Pășesc... Descopăr o menajerie, un lup bătrân și obosit, câteva capre sălbatice năpârlite, niște papagali; merg mai departe...

Văd un bărbat din profil, cu burta în față, cu țigara în gură, care se uită la un vultur într-o colivie... Simt un fel de insultă, o lipsă de respect din partea bărbatului față de această pasăre captivă.

Mă îndrept spre el având acest sentiment în mine... ajung la un metru, omul pleacă... Mă întorc spre vultur ca pentru a-mi cere scuze pentru atitudinea bărbatului... Tocmai atunci, vulturul, care își sucise capul într-o parte ca să-l ignore pe bărbat, se întoarce spre mine și își fixează privirea în a mea!...

Ce zbor înalt, ce demnitate, ce regalitate în acea privire, ce respect, ce adevăr!... Și el este *Asta*, *Asta* mă privește prin el, în el... *Asta* se privește pe sine și se recunoaște pe sine!...

Un laser, o sabie, o sabie de foc! Ce șoc din nou!... Mă înclin în fața acestei forțe, în fața acestui foc al vieții, mă retrag înapoi... E prea mult, aproape prea mult... Cum să fiu într-atât de viu? Arde, mistuie, nimic nu-i poate rezista!...

Merg mai departe... Culeg câteva mure de pe jos... Mă strecor pe o cărare... Mă simt ca acasă... Ajung pe o colină... Întâlnesc o bătrână care stă pe o bancă lângă o fântână. Seamănă cu o bunicuță de la azilul de bătrâni, cu o bluză cu nasturi bombați peste pieptul opulent...

Îmi vorbește în engleză, întrebându-mă din ce țară sunt. La răspunsul meu îmi adresează două cuvinte în franceză, spunându-mi că suferă cu inima... „Văd” în ea că tocmai inima ei este bolnavă... dar nu organul fizic, ci inima dinăuntru, și încep să-i vorbesc...

Cuvintele vin de la sine... ea îmi cere să-i vorbesc în engleză, căci în franceză îi este prea greu... Continui în engleză... Într-o engleză simplă, fără înflorituri, engleza de bază pe care o știu, și vorbesc, vorbesc?... Nu, *Asta* vorbește în mine, prin mine, din acest spațiu, din această Conștiință care „sunt”...

Cuvintele ies pur și simplu... ușor, clar... ca o lecție... ca o învățătură, o compasiune veritabilă... Aud aceste cuvinte pe care gura mea le rostește de la înălțimea celor 35 de ani ai mei către această bătrână de peste 70 de ani...

„Cine sunt eu să spun asta, să vorbesc așa?” Mă simt stânjenit, simt că se întâmplă ceva... Bătrâna simte și ea... Văd pe fața ei... în întreaga ei atitudine... Chiar ascultă ce se spune... e atentă...

Nu e o conversație obișnuită... sau mai bine zis nu e un cuvânt obișnuit... Cuvântul tace... Ne învăluie tăcerea... Ne uităm unul la altul... amândoi uimiți, surprinși, atinși până în adâncul sufletului de acest cuvânt...

Ea îmi mulțumește cu fervoare... Eu bâigui că nu am nimic de-a face cu asta... că nu mie trebuie să-mi mulțumească... O salut în grabă și plec... Impresia e impunătoare... aproape urgentă... puternică... Strigă...

Trec de movilă și ies pe cărarea largă care coboară... Fac șase metri, șapte, opt, nouă, zece, unsprezece... Nu mai fac niciun pas!... Sunt țintuit locului!... „Verticalizat” de ceea ce simt că este ca o ploaie de lumină!...

O lumină care coboară peste mine... care mă scaldă, care mă udă, care mă scufundă... care mă purifică, care mă unge... Nu am nicio scăpare... Mă topesc...

Este Ungerea, sunt Rusaliile vii!... Duhul curge și mă pătrunde... nu știu cum să spun, dar îl simt în fiecare fibră a corpului meu... a sufletului meu, a spiritului meu... Se simte, se recunoaște, se revarsă, radiază în mine... Eu? Care eu?.... Cine sunt eu?.... Ce sunt eu cu adevărat?!...

O iubire infinită!... Da, o iubire infinită care mă face să plâng și astăzi... O iubire infinită care mă acoperă, care mă consolează... O iubire infinită căreia mă pot abandona complet... total... Sunt în „Sursă”!...

Fântână vie, piatră vie, da... Sunt chiar *Asta*... același!... Curge prin mine, izvorăște în mine după atâția ani de căutări... de căutarea a nici eu nu știam ce!... Doar dorința de libertate mă ghida, mă împingea, îmi amintea de *Asta*... îngropat cel mai adânc în mine...

Plâng... Cât sunt de bune aceste lacrimi, fiul meu, tatăl meu, mama mea, fiica mea... voi toți! Cât de frumoase și calde și dulci și adevărate sunt aceste lacrimi... Cât de adevărat este *Asta*!...

Scripturile nu mint! Adevărul este cel care a vorbit... Adevărul este cel care vorbește după toți acești ani de minciuni laborioase și convenționale... După toți acești ani de teamă de a se ști mințind în mod confuz... și de teamă că aceste minciuni vor fi descoperite!...

Frica acestui fals personaj împrumutat, condiționat de lumea minciunilor educate, frica sa de a fi demascat... Această frică originară și arhaică de a fi dezbrăcat de lumea Adevărului... De Adevărul Lumii...

O, inima mea, o, această inimă! ... Acest Spirit!... Curge, curge, curge... Sunt în ape... în toate apele!... Și strălucește în soare... și se luminează!...

Reușesc, nu știu cum, să fac câțiva pași sovăitori... Și în lacrimile mele de recunoștință... această recunoștință care încă mă străbate... îmi trece o frază prin minte... „I have to teach!”¹... Recunosc... Mă așez tremurând într-un ascunziș de gard viu ferit de privirile oamenilor... Totul se abandonează acestei curgeri neîntrerupte...

Știu că am știut asta dintotdeauna... chiar înainte ca acest corp să fie aici... Știu că toată viața tinde spre asta... spre această recunoaștere... și că în afară de asta «eu» nu sunt, nimic nu este!... Știu că știu... „Here and now”... „Hear and know”... Aici și acum... Ascultă și știi...

Jubilație pură!... „Aici și Acum, ascultă și cunoaște...”

Da, bucuria mea în acest moment!... Această „cunoaștere”, această „învățătură” nu constă în idei mărețe sau tirade didactice... ci în smerenia simplității... În ascultarea, în recunoașterea lucrurilor simple și a acțiunilor simple care decurg din ele... din Sursă... în acest moment... doar în Clipa prezentă... **Asta este singurul adevăr.**

Aici timpul dispare... În cele din urmă mă ridic și merg fără să mă gândesc... Mă regăsesc pe Acropole... Nu mai merg, dansez!... Corpul meu este pură sărbătoare, acord pur... pământul, pietrele, ierburile, cerul, aerul, vântul... Totul ia parte la acest dans!... Totul este acest dans!...

Extremă și pură jubilație a unei comuniuni perfecte...

Această jubilație este aici, în această Clipă... Aici și Acum. Mereu gata să se dezvăluie, să ne „întâmpine” când ne reculegem... când uităm de noi înșine... În Clipa prezentă... acolo este primirea... **Asta este singurul secret...**

¹ Trebuie să predau! – în limba engleză (n. trad.)

Unicul se recunoaște în fiecare, în felul său unic în fiecare dintre noi, toți uniți, reuniți în Sânul său.

Priviți, vedeți acest „prin-dar”¹ întipărimdu-se... îndoindu-se/deznodându-se pentru a dansa, pentru a intra în cadență și pentru a se conecta cu *Asta*... Lumină și umbră... nici una, nici alta... și una și alta... Sursa întregii Vieți!...

Suntem cu toții prin Darul *Ăsteia*...

Conștiință deplină...

¹ Par-don în franceză, care înseamnă *iertare*, dar luat mot-a-mot *prin-dar*.